

CAPÍTOL IX

La senyora Dashwood i les seves filles començaven a estar ben instal·lades a Barton. La casa amb jardí, juntament amb tots els elements que en formaven part, se la sentien ja seva, i les activitats quotidianes que havien donat a la casa de Norland part del seu encís havien estat repeses amb molta més il·lusió de la que Norland havia estat capaç de despertar després de la pèrdua del pare. Sir John Middleton, que les dues primeres setmanes les va anar a veure cada dia, i que a casa seva no estava acostumat a veure que es trastegés gaire, no podia ocultar la sorpresa que li produïa trobar-les sempre tan enfeïnades.

De visites, tret de les que els arribaven de Barton Park, no en tenien gaires; perquè, a desgrat dels precís insistents de sir John perquè es relacionessin més amb el veïnat, i del fet que els hagués assegurat repetidament que podien disposar del seu cotxe sempre que els convingués, l'esperit independent de la senyora Dashwood va acabar prevalent per sobre del seu desig que les filles tinguessin una vida social i es va negar rotundament a visitar cap casa que no s'hi pogués arribar tranquil·lament a peu. Però n'hi havia poques que complissin aquest requisit, i no totes eren avinents. A cosa d'una milla i mitja de casa de la senyora Dashwood, seguint les giragonses de l'estreta vall d'Allenham, que naixia de la vall de Barton, tal com s'ha explicat, les tres noies havien descobert, en una de les seves primeres passejades, una antiga mansió d'aire senyorial que, pel fet de recordar-los una mica la de Norland, va captivar la seva imaginació i els va fer venir ganes de saber-ne més coses. Les notícies que els en van donar, però, van ser que la seva propietària, una senyora gran de molt bon natural, malauradament estava massa delicada per fer vida social i no es movia de casa.

Pels encontorns es podien fer moltes caminades agradables. Els serrats que pràcticament des de cada finestra de la casa les convidaven a gaudir de l'aire pur dels seus cims eren una bona alternativa quan a les valls la boira ocultava la seva alterosa bellesa; i va ser cap a un d'aquests serrats que la Marianne i la Margaret es van encaminar un matí memorable, atretes per les ullades de sol d'un cel que anunciava pluja i incòmplices d'aguantar durant més temps el confinament a què les havia condemnat la pluja persistent dels dos dies anteriors. La inestabilitat del temps no va animar les altres dues dones de la casa a abandonar el llapis i el quadern de dibuix, per molt que la Marianne els assegurés que aguantaria, i que tots aquells núvols amenaçadors no s'acostarien als serrats del voltant, de manera que van sortir les dues filles petites i proud.

Van tirar alegrement pastures amunt, tot celebrant la seva clari-vidència cada vegada que s'obria una clariana de cel blau; i quan els van picar a la cara les ratxes vivificants d'un austral impetuós els va saber greu que la por hagués impedit a la seva mare i a l'Elinor compartir amb elles aquelles delicioses sensacions.

—¿Hi pot haver cap felicitat més gran que aquesta? —va dir la Marianne—. Margaret, tinc ganes de voltar per aquí dalt almenys un parell d'hores.

La Margaret ho va trobar bé, i van continuar caminant amb el vent de cara, oposant-s'hi alegrement entre rialles, cosa de vint minuts més. Però de cop els núvols es van congriar damunt seu, i una pluja torrencial els va començar a batre contra la cara. Contrariades i sorpreses, van haver de girar cua a contracor, perquè l'aixopluc que els quedava més a prop era casa seva. Però els va quedar un consol, recórrer al qual resultava més procedent que mai donades les circumstàncies, i que era baixar a més córrer l'abrupte vessant que moria a la porta mateix del jardí de la casa.

Van arrencar a córrer. La Marianne va començar anant primera, però un pas en fals la va fer caure per terra, i la Margaret, que no va poder parar per ajudar-la, va passar de llarg sense voler i va arribar a baix sense cap entrebanc.

Va resultar que, en el moment que tenia lloc l'accident, pujaven pel vessant, a poca distància d'on era la Marianne, un home armat amb una escopeta i dos gossos de mostra que corrien enjogassats al seu voltant. L'home va deixar l'escopeta a terra i va córrer a auxiliar-la. Ella s'havia aixecat, però s'havia rebrincat el peu en caure i amb proud feines es tenia. L'home li va oferir la seva ajuda, es va adonar que el pudor d'ella

negava el que la situació feia necessari, i es va afanyar a carregar-la a pes de braços i a portar-la muntanya avall. Va travessar la porteta del jardí, que la Margaret havia deixat oberta, amb la Marianne a coll i va entrar de dret a la casa, on la Margaret acabava d'arribar, i no la va deixar anar fins que no la va haver acomodat en una de les butaques de la sala.

L'Elinor i la mare es van aixecar esbalaïdes per aquella entrada; però l'home, mentre els ulls de totes dues es clavaven en ell amb una estupefacció evident i una admiració secreta causades totes dues per la seva bona presència, va demanar disculpes per la intrusió i els va explicar el que havia passat amb un aire tan sincer i tan distingit que la seva persona, ja de per si extremament agradable, va guanyar en encís gràcies al to i a les inflexions de veu. Encara que hagués estat vell, lleig i vulgar, hauria rebut l'agraïment i la consideració de la senyora Dashwood per qualsevol atenció que hagués tingut envers una filla seva; però la influència de la joventut, la bellesa i la distinció donava un interès al seu gest que va tocar el cor de la mare.

Va donar-li les gràcies repetidament; i, amb la dolçor de tracte que la caracteritzava, va convidar-lo a seure. Ell va declinar l'ofertament, adduint que anava brut i moll. Aleshores la senyora Dashwood va voler saber a qui havia d'agrair aquell servei. Ell li va respondre que es deia Willoughby, i que en aquells moments residia a Allenhams, des d'on tenia la intenció, si se li concedia aquell honor, de venir l'endemà per interessar-se per l'estat de la senyoreta Dashwood. L'honor li va ser concedit de bon grat, i tot seguit se'n va anar, per fer-se més interessant encara als seus ulls, enmig d'un gran xàfec.

La seva bellesa viril i la seva distinció singular van convertir-se a l'instant en el tema de l'admiració general, i, si bé totes van riure de la Marianne pel tracte galant que havia rebut d'aquell home, ho van fer amb un entusiasme nascut de l'atractiu físic que li havien trobat. La Marianne, d'altra banda, era la que menys s'havia fixat en la seva persona, perquè la torbació que li havia encès les galtes quan ell l'havia aixecat li havia impedit tenir coratge de mirar-lo un cop van haver entrat a la casa. Però l'havia vist prou bé per poder afegir-se a l'admiració de la mare i les germanes, i amb aquella energia que sempre adornava els seus elogis. La presència i les maneres d'aquell home igualaven les que la seva fantasia hagués estat mai capaç de concebre per als herois dels seus relats preferits; i la manera com l'havia transportat fins a la casa, amb tan pocs preàmbuls, traduïa una vivesa de pensament que li va fer encara més agradable la seva acció. Tots els particulars relatius a aquell

home li resultaven atractius. Tenia un bon nom, estava instal·lat al veïnat que els agradava més de la rodalia, i va arribar a la conclusió que, de totes les peces d'indumentària masculina, la més elegant era la caçada-ra. La imaginació se li desbocava, somiejava, i el mal de la girada de turmell va quedar relegat a l'oblit.

Sir John les va passar a veure aquell mateix matí, així que hi va haver un interval de bon temps prou llarg per sortir. Van relatar-li l'accident de la Marianne, i es van afanyar a demanar-li si coneixia cap senyor que es digués Willoughby i residís a Allenhams.

—¿Willoughby? —va exclamar sir John—. Vaja, de manera que corre per aquí! Ves per on; me n'alegro; demà m'hi arribaré, i el convidaré a dinar dijous.

—¿El coneixeu, doncs? —li va demanar la senyora Dashwood.

—I tant, si el conec! Ve cada any.

—I ¿què tal és, com a persona?

—És un noi excel·lent: dispara bé, i muntant no hi ha qui l'iguali en audàcia a tot Anglaterra.

—¿Només en sabeu dir això? —va exclamar la Marianne, indignada—. ¿Quines maneres té, en un tracte més familiar? ¿Quines aficions té, quins dots, quin temperament?

Sir John va quedar confós.

—La veritat —va dir—, no el conec prou per dir-ne res en aquest sentit. Però és trempat, i té la femella de pòinter negre més bonica que he vist mai. ¿Avui la portava?

La Marianne, però, va ser tan capaç de donar-li raó del color del pòinter del senyor Willoughby com d'explicar-se a si mateixa els clars obscurs del seu pensament.

—Però ¿qui és, si es pot saber? —va dir l'Elinor—. ¿D'on és? ¿Té casa a Allenhams?

D'això, sir John sí que els en va saber donar més clarícies; i els va explicar que el senyor Willoughby no tenia propietats a la contrada, sinó que hi parava només quan venia a veure la senyora gran que vivia a Allenhams Court, de la qual era parent i havia d'heretar-ne les terres; i va acabar dient:

—Ja veieu que caçaríeu un bon partit, senyoreta Dashwood; a més a més, té una petita heretat a Somersetshire que no està gens malament. Jo, si fos de vós, no el deixaria per a la meua germana petita tot i aquesta caiguda que ha fet rostos avall. La vostra germana no ha de voler tots els homes per a ella. El coronel Brandon estarà gelós, si no vigileu.